

MİLLİYETÇİLİĞİN EZBERİNİ BOZDUK

- Yeni, farklı bir hareket inşa ediyoruz
- Örgütsüz derken
- Seçimler ve antikapitalist hareket
- Yeni bir hareket, yeni bir alternatif
- Kadınlar harekette, hareket sokakta
- İklim değişimi ve sınıf çatışması
- Elvis Presley: Beklenmeyen bir asi
- Osman Sembene'nin ardından
- Lübnan'dan mektup var
- Yeni liberal cehenneme hoşgeldiniz
- Neden fotoğraf çekiyoruz?
- Behiç Bey'in bahtsızlığı

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 296 ■ 1 Eylül 2007 ■ 1 YTL

Susturma, dinle

DTP BARIŞ İSTİYOR

Yeni cumhurbaşkanına karşı en saygısız tutumları alan Genelkurmay bu kez de DTP'li milletvekillerini 30 Ağustos resepsiyonuna davet etmeyerek milletvekilleri arasında ayrımcılık yaptı.

Genelkurmay bu tutumuyla sadece 20 milletvekiline değil, onlara oy veren yüzbinlerce seçmene karşı da ayrımcılık yapmaktadır.

Oysa, DTP'li milletvekilleri barışın kazanılması için çok önemli bir olanaktır. Onların sesini kısmak yerine dinlemek doğru olan tutumdur.

Genelkurmay'ın tavrı Başbakan Tayyip

Erdoğan'ı da harekete geçirdi. Yeni hükümet programında Kürt sorununun çözümü için somut hiçbir açılıma yer vermeyen Başbakan, Ahmet Türk'ü tehdit etti.

Başbakan, Ahmet Türk'ü tehdit ederken Genelkurmayla birlikte barış için uzanan eli reddetmektedir.

Hükümetin ve Genelkurmay'ın barışı reddeden adımları endişe vericidir. Barış güçleri bugün her zamankinden daha atak bir biçimde barışı savunmak ve DTP milletvekillerinin yanında durmak zorunda.

DTP eş başkanları Aysel Tuğluk ve Ahmet Türk

Mahkumları diri diri yakıyor

19 Ağustos 2000'de 20 cezaevinde 10 bin asker ve polisin yürüttüğü eş zamanlı operasyon sonucu 2 asker ve 30 tutuklu ölmüştü.

O tarihte yüzbaşı rütbesiyle Bayrampaşa Hapishanesi'nde operasyonu koordine eden emekli binbaşı Zeki Bingöl gerçekleri açıkladı:

- İlk ateşi tutsaklar değil, jandarma başlattı.

- Biri plastik, diğeri kauçuk iki bomba kullanıldı. İlki biber gazı içeriyordu, ancak ikincisi ordu envanterlerinde yoktu. 2. bomba kara kuvvetlerinden getirildi. Bilinmeyen bu bombadan açığa çıkan yangın sonucu bir çok tutsak diri diri yakıldı.

İki askerin tutsaklar tarafından öldürüldüğü iddia edilmişti. Ancak geçen yıl iki askerin diğer askerler tarafından açılan ateş sonucu katledildiği açığa çıkmıştı.

Dönemin İçişleri ve Adalet Bakanı, İstanbul Valisi, Emniyet Müdürü ve kuvvet komutanları yargılanmadan, F tipi hapishaneler ve tecrit kaldırılmadan adalet yerini bulmayacak.

Polis terörü can alıyor

Nijerya'da yoksulluktan kaçıp İstanbul'a gelen Fetus Okey, Beyoğlu Asayiş Müdürlüğü'nde polis tarafından vurularak yaşamını yitirdi.

Ölüm aylar önce geliyorum demmişti. Polisin yetkilerinin artırılması ile birlikte İstanbul Beyoğlu'nda dayak ve işkence başladı.

Terör her yerde. Sokak ortasında durduruluyor, suçlu muamelesi görüyor, her tarafımız aranıyor, aşağılanıyoruz.

Kendini demokrasi şampiyonu ilan eden AKP, polisin yetkilerini azaltmadıkça yeni ölümler kapıda.

8AA
8 Aralık Ankara

8 Aralık'ta Ankara'da

Nükleer santral yasasını durdurmak ve Türkiye'ye Kyoto Protokolü'nü imzalatmak için

KÜRESEL EYLEM GRUBU - KEG

Yalan habercilik Sabah Ermeni düşmanlığını körükliyor

Sabah gazetesinin 3 Eylül günü çıkan baş haberi Ermenistan'da yapılan bir spor karşılaşmasında Amerikadan gelen takımın seyircileri Türkiye'den giden takım aleyhine kışkırttığı ve sonuç olarak da seyircilerin Türkiye'den giden Ermeni takımına saldırdığını yazıyordu. Salı günü yayınlanan Radikal gazetesi ise Sabah'ın haberinin yanlış olduğunu, Türkiye'den giden Ermeni takımının Ermenistan'da çok iyi kabul gördüğünü anlatıyor.

Radikal, Sabah'ın "saldırdılar" dediği Amerikan Ermenileri ile Türkiye'den giden Ermenilerin kavga bir yana birlikte yemek yediklerini de anlatıyor. Sabah bu yalan haberi ile bir kez daha ırkçılık yapıyor ve halkı Ermenilere karşı kışkırtıyor.

Gökkuşuğu'na operasyon

Dünya Barış gününde Türkiye'de ilginç bir operasyon daha yapıldı. Türkiye'de ilk kez emniyet travestilere karşı organize bir operasyon gerçekleştirildi.

Bursa'da, aralarında Gökkuşuğu Dernek Başkanı Öykü Evren'in de olduğu 40 travesti, "örgüt kurmak ve örgüte üye olmak" iddiasıyla gözaltına alındı. 40 travesti, örgüt suçlamasıyla çalıştıkları bar ve evlerinden sabah erken saatlerde çevik kuvvet ekiplerinin de aralarında olduğu bir operasyon ile gözaltına alındılar.

Gözaltına alınanlar sağlık raporu için adli tıp kurumuna getirildi. Gözaltındaki şüphelilerden bazılarının ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılacağı belirtilirken, diğer zanlıların ise savcılığın talimatıyla birkaç gün gözaltında tutulacağı bildirildi.

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr

AKP, yüzde 47'ye şimdiden ihanet etti IMF'yle yola devam!

60. hükümet ekonomi programını açıkladı. AKP, IMF'yle yola devam derken, kendisine oy veren yüzde 47'nin taleplerini değil, çok uluslu şirketlerin çıkarlarını temel almaya devam ediyor.

Tayyip Erdoğan'ın açıkladığı 60. hükümetin ekonomik programı oldukça tanıdık.

Program IMF'ye ekonominin yönetiminin verilmesi, özelleştirme, patronlara vergi indirimini, küresel sermayenin önündeki her türlü engelin kaldırılması, ekonominin piyasanın dalgalanmalarına teslim edilerek kuralsızlaştırılması ve ekonomik büyümenin yurt-

dışından gelen sıcak paraya endekslenmesinden ibaret. AKP iktidarının ilk döneminde bu programı hızla uyguladı.

AKP'ye verilen desteğin anlamı

1999 ve 2001 ekonomik krizlerinin ardından işbaşına gelen AKP, sermayenin çeşitli kesimlerini bu program etrafında birleştirdi. Kendisine verilen desteğe dayanarak Türk kapitalist sınıfının 20 yılda gerçekleştiremediğini 4 yılda gerçekleştirdi. Önceki hükümetlerin yarattığı istikrarsızlığa tepki duyan, ekonomik krizlerle yoksullaşan ve işini kaybetme

tehlikesini yaşayan milyonlarca çalışan, AKP'den beklentilerini sürdürdü. Nitekim 22 Temmuz seçimlerinde yüzde 47'lik bir kesim AKP'ye oy vererek kendileri lehine yapılacak bir değişiklik beklentisiyle AKP'ye yeniden şans tanıdı.

Ancak 60. hükümetin açıkladığı ekonomik program emekçi sınıfların talep ve beklentilerine yanıt vermiyor. Erdoğan, 2013 yılında kişi başına düşen milli gelirin 10 bin dolara ulaştırılmasını amaçladıklarını söylese de önerilen ekonomik programda çoğunluğun gelir düzeyinin yükseltilmesi yönünde hiçbir somut adım yok.

AKP, kendisine verilen kitlesel desteği küresel sermayenin programının işleme için kullanmak istese de kendi yaşam koşullarında bir ilerlemeden çok bir gerileme gören emekçi sınıfların açtığı kredinin bir sınırı var.

Bu sınırı her an geçebilecek olan AKP bu durumda karşısında büyük bir muhalefet bulabilir.

AKP'yi oy veren yığınlar, yeni-liberalizm tarafından mağdur edildikçe bu destek yerini mücadeleye bırakacak.

O yüzden AKP'ye "dinci" diye saldırmayı bırakmak, ekonomik politikalara direnmek gerek.

Savaşsız bir dünya istiyoruz!

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Küresel BAK ve Barış Girişimi'nin çağrısıyla Galatasaray Meydanı'nda toplanan 500 savaş karşıtı barış için insan zinciri oluşturdu.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eyleme Ufuk Uras da destek verdi. Uras, Hükümet'in silahlanma politikalarına devam ettiğine dikkat çekti. NATO'nun barış örgütüymüş gibi gösterildiğini söyleyen Uras, "NATO barış örgütüyse, Irak işgaline karşı çıksın" dedi.

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu adına bir basın açıklaması yapan Nuri Ödemiş de Afganistan, Irak ve Filistin işgalleriyle somutlaşan emperyalist saldırganlığın insani değerleri her gün ayaklar altına alarak sürdürdüğünü

söyledi. Savaş suçlusu Bush'un yalanlarını teşhir etmek, Afganistan'dan Irak'a, Filistin'den Türkiye'ye dökülen kanın hesabını sormak, Irak halkıyla dayanışmak için toplandıklarını söyleyen Ödemiş, "1 Eylül Dünya Barış Günü'nde, barış savunucuları, savaş ve işgal karşıtları olarak; dünyamız ve ülkemiz için barış talebini yükseltiyoruz" dedi.

Konuşmaların ardından "George Bush teröristtir", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol", "İncirlik üstü kapatılsın" sloganlarıyla Odakule İş Merkezi'ne kadar yüründü.

İzmir

İzmir Küresel BAK 1 Eylül'de sokaktaydı. Barış için insan zincirine 150 savaş karşıtı katıldı.

Fuar Lozan Kapısı gir-

işinde basın açıklamasını TMMOB İKK İl Sekreteri Ferdan ÇİFTÇİ sundu.

Katılımcılar barış için insan zinciri oluşturarak,

fuar içinde sloganlar ve düdük sesleri içinde yürüdü. Fuar ziyaretçileri eyleme destek ve ilgi gösterdi.

Kadınlar başörtüsü yasağına hayır dedi:

Kamusal alan ortak akıldır

AKDER'in (Ayrımcılığa Karşı Kadın Hakları Derneği) Feshane'de düzenlediği "Kamusal alanda buluyoruz" başlıklı buluşmada bugüne kadar kamusal alan kavramı üzerinden ele alınan başörtüsü yasağı tartışıldı. Sosyolog Alev Erkilet, gazeteci yazar Sibel Eraslan, gazeteci Çiğdem Mater, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu sözcüsü Yıldız Önen ve gazeteci yazar Yıldız Ramazanoğulları yaptıkları konuşmalarla başörtüsü yasağını ve kadınların uğradığı ayrımcılığı protesto ettiler.

Alev Erkilet, müslüman kadınların başörtüleriyle eğitim ve çalışma haklarını

yukarıdan değil, aşağıdan başlayan bir mücadeleyle kazanılabileceğini savunarak, bu mücadele için ABD' siyah hareketinin önderlerinden Martin Luther King ve Hindistan'ın özgürlük hareketinin önderi Gandhi'nin örnek olması gerektiğini söyledi.

Sibel Eraslan 1968 hareketiyle beraber Müslüman kadınların eğitim hakkı taleplerinin başladığını, 1968 yılında Hatice Başaral'ın başörtüsüyle İlahiyat Fakültesi'ne alınmaması üzerine fakülteye boykot yapıldığını anlattı. 1972'den itibaren Müslüman kadınların İlahiyat Fakültelerini okuma

imkanı sağladığı için tercih ettiklerini belirtti.

Çiğdem Mater ise kadınları "başörtülü ve başörtüsüz" diye ayırarak bölmek istediklerini iddia etti. Fakülte yıllarında bu konuyla ilgili tanıklığını aktaran Mater, başörtüsü yasağı nedeniyle bir arkadaşının babasının zoruyla başını açtığını anlattı ve kadınlara karşı bapalar ve devletin işbirliği yaptığını ileri sürdü.

Yıldız Önen ise, İngiltere'de Stop the War koalisyonu aktivisti Selma Yakup'un üç çocuk annesi, bir ev kadınıyken, ABD'nin Irak işgaline karşı yapılan eylem ve toplantılarına katıldığını mücadele içinde zamanla hareketin önde

Bugüne kadar işler nasıl yürüdü?

● 2003 yılında 8.8 milyarlık sıcak para hacmi, 2007 Temmuz ayı itibarıyla 95.9 milyar dolara yükseldi. Ekonomideki büyümenin sırrı işte burada.

● AKP yabancı sermayeyi yüksek faizlerle çekti. Türkiye'ye para yatıranlar, başka bir ülkede 10 yılda kazanacaklarını 1 yılda elde ettiler.

● AKP hükümetinin ilk döneminde cari açık, yani güncel ekonomik işlemlerde toplam borcun alacaklardan daha fazla olması sorunu büyüdü, bir önceki döneme göre ikiye katlandı.

● 2002'den bu yana işbaşında olan AKP, cumhuriyet tarihinin en fazla iç borç alan hükümeti oldu. İç borç stoku 2002'de 94.1 milyar dolardı. Bu rakam 2007 Temmuz'unda 196,9 milyar dolara ulaştı.

● 2002'ye kadar gerçekleştirilen özelleştirmelerden elde edilen gelir 8 milyar dolarken, AKP hükümeti döneminde 21.3 milyar dolarlık özelleştirme işlemi yapıldı. Mevcut kuruluşların hisseleri şirketler tarafından düşük fiyatla satın alındı.

● Bütçe göstergelerindeki iyileşme AKP tarafından başarı olarak ilan edildi. Ancak bu iyileşme dolaylı vergilerin yüzde 70 oranına çıkarılması ve özelleştirme gelirlerine dayandı.

● 2002'de paylaşılan gelirden faiz, rant ve kâr elde edenlerin payı 53.5 iken bu oran 2006'da 56.1'e çıktı. Ücretlilerin payı yüzde 34.5'ten yüzde 34.4'e, tarımda çalışanların payı yüzde 12.1'den yüzde 9.5'e geriledi.

● İş bulma umudu kalmayanların sayısı 5 milyonu aştı.

gelen aktivistlerinden olduğunu, İngiltere'de geçen yıl yapılan genel seçimlerde "Respect" adlı müslümanlar, sendikalar, çevreciler, sosyalistler ve çeşitli birey ve gruplardan oluşan koalisyonun Birmingham'dan milletvekili adayı olarak 40.000 oy aldığını anlattı. 1 Mart 2003'teki gibi İslamcı, manken, solcu koalisyonunu kuralmıyoruz" diyen Önen, "Birlikte mücadele ettiğimizde bu dünyada da söz sahibi olabiliriz" sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Yıldız Ramazanoğulları ise dünyada kamu alanı diye tanımlanan kavramın farklılıklarını kendini ifade etme alanı olarak tarif edildiğini söyledi.

Emek eksenli politika

Devlet
adım atmak zorunda

Kürt halkı barış istiyor. Savaşmak istemiyor. Devlet ise bulduğu her fırsatta Kürtleri aşağılıyor, barış sürecini kesintiye uğrattıyor.

Son olarak Genelkurmay DTP milletvekillerine 30 Ağustos protokolünde yer vermedi. Sorun burada 30 Ağustos'un ne anlama geldiği değil, Kürt milletvekillerine uygulanan ayrımcılıktır. Bunun bir ilk adım olduğu ve devletin bulduğu her fırsatta savaşı tırmandırmak isteyen uygulamalara devam edeceği çok açık.

Kürt milletvekillerine, "Söyleyin bakalım, PKK'ye terörist diyor musunuz demiyor musunuz?" sorusu ise başlı başına provoke edici bir sorudur. Bu soruyu soranlar ve DTP milletvekillerinden bu soruya yanıt bekleyenler, boşuna beklerler. Çünkü DTP milletvekillerinin cezai soruşturmaya maruz kalmayı göze almadan bu soruya yanıt vermeleri imkansız.

Bugün savaş kıskırtıcılığı değil de barış sürecine katkı yapılmak isteniyorsa sorulacak soru çok açık: Devlet nerede hata yapıyor? PKK'nin 1999 yılından beri önerdiği barış çağrısı neden görmezden geliniyor?

Her iki sorunun yanıtı da çok açık. Genelkurmay, devletin geleneksel ve köhnemiş bürokrasisi ve tüm milliyetçiler, Kürt sorununu bir terör sorununa indiriyorlar. Gelişmeleri, "Bir avuç silahlı adamın" yarattığı etki olarak görüyorlar.

Kürt sorunu her şekilde tarif edilebilir, ama kesinlikle bir terör sorunu olarak tarif edilemez. Kürt sorunu, son seçimlerde yirmi milletvekilini meclise sokan Kürt halkının tercihinde net bir biçimde açığa çıktığı gibi, her şeyden önce siyasi bir sorundur. Kürt halkının barış çağrılarının verilmesi gereken ilk yanıt siyasi olmak zorundadır.

Şimdi önümüzde çok önemli bir fırsat var. Meclisteki yirmi milletvekili, Kürt sorununun siyasal çözümü için çok önemli adımdır. Kürt halkının sokaklardan yükselen barış talebi ve siyasal önerileri, artık mecliste de yankılanacak.

Burada Kürt sorununun çözümü için en önemli hamle ise soldan gelmek zorunda. Bir yandan anayasa tartışmalarında bir yandan da her günkü eyleminde, devleti, Kürt sorununun siyasal çözümü için adım atmaya zorlamalı. Uzatılan barış elinin görmezden gelinmesine izin vermemeli.

Savaşa, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı yaygın kampanyalar yapmalı. Kürt milletvekillerine yönelik her saldırıyı sokakta göğüslemeli.

Doğan TARKAN

1989 Bahar eylemlerinden bu yana Türkiye'de işçi sınıfı hareketi esas olarak kamu emekçilerinin mücadelesi olarak sürdü.

Kamu emekçilerinin grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı için verdiği mücadele büyük emekçi yığınları harekete geçirdi. Ne var ki kamu emekçileri hareketinin çeşitli düzeylerdeki önderlikleri bu mücadeleyi ilerletmeyi başaramadı. Kamu emekçilerinin muazzam mücadele potansiyeli giderek eridi ve bitme noktasına geldi.

Hareketin önderliği kazanmak için taktikler geliştirmek yerine protesto etmeyi tercih etti. Bir sendika gibi davranmaktan çok bir dernek gibi davranıldı.

Mücadele biçimleri sınırlandı.

Ankara'ya giderek ne istendiği pek de belli olmayan gösteri yürüyüşleri yapmaktan başka bir mücadele biçimi kullanılmadı. Özellikle de işyerlerinde mücadeleler geliştirilmedi.

Önce grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı kazanılmak istendi. Oysa hareket o günlerde işyerlerinde grev yaparak toplu sözleşmeler yapmayı başarabilirdi. Zaten grev ve toplu sözleşme yapma hakkı ancak böyle kazanılabilirdi. Önderlik ise işyerlerindeki mücadele potansiyelini genel grevler yapmaya çalışarak boşalttı. Bu genel grevlerin Ankara yürüyüşleri gibi somut bir talepleri, hedefleri yoktu.

1997 Türkiye işçi hareketinin son büyük gösterisinin yaşandığı yıl oldu. Büyük İzmit depreminden hemen önce Türk-İş, DİSK ve KESK meslek odalarıyla birlikte "mezarda emeklilik" yasasına karşı harekete geçmişti. Ne var ki deprem bu mücadeleyi kesintiye uğrattı.

Ancak sol sektörler birleşik bir işçi mücadelesinin gelişmemesinin önündeki asıl nedendi.

Sol sektörler DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'yi diğer emek örgütlerinden koparmak için var gücüyle çalıştı ve sonunda zaten birleşik bir mücadeleden kaçınan Türk-İş bu "dörtlü"den koparıldı. Sektörler işçi hareketini bölmeyi başardılar.

Ardından kamu çalışanlarına toplu sözleşme ve grev hakkını içermeyen bir sendika hakkı dayatıldı ve o güne kadar mücadele yeteneklerini büyük ölçüde harcamış olan KESK hemen hemen hiçbir mücadele vermeden bu yeni yasaya boyun eğdi.

Süreç bundan sonra kamu emekçileri arasında KESK'in gerilemesi, Türk Kamu Sen ve Memur Sen'in gelişmesi biçiminde devam etti.

Ne yazık ki KESK önderliği geçmişten doğru dersler çıkaramadığı için de önümüzdeki dönemde bu süreç güçlenerek devam edecek gibi görünüyor. Sektörizm şimdilik işçi hareketinin en önemli kesiminde başarılı görünüyor.

Bütün bunlar Türkiye'de son yıllarda bir işçi-emekçi mücadelesinin olmadığına göstergeleri. Her iki-üç yılda bir bazı iş kollarında grev kararları alınmakta, fakat son anda bu grevler

gerçekleşmemekte ve uzlaşma sağlanmaktadır. Bunun temel nedeni işçi hareketinin kendi güvenmemesidir. Grevin kapıya dayandığı her işkolunda emekçiler ve sendikaları kapıda bekleyen işsizler ordusundan ve mücadelede yalnız kalmaktan korkmaktadır.

Bu süreç değişmedikçe de işçi hareketinin yeniden büyük bir sıçrama yapması beklenemez.

1980 sonrasında da grevler serbest bırakıldığında greve çıkan her işçi kesiminin yenilişi işçi sınıfının diğer kesimlerini mücadeleden uzak tutuyordu. Ama bir yandan da tek tek işyerlerinin mücadelesi yerine genel bir mücadele isteğini öne çıkarıyordu. Nitekim 1989 Bahar eylemleri işte bu şekilde üzerine başladı.

O vakit de sermaye sınıfının imdadına Körfez savaşı yetişmişti.

Şimdi emek hareketinin öncelikle yeniden kendisine güvenmeye başlaması gerekiyor. Yeniden kazanabileceğini ve yalnız olmadığını görmesi gerekiyor. Yeniden güç biriktirmesi ve sektör anlayışlara rağmen birleşik mücadeleye başlayabilecek hale gelmesi gerekiyor.

Bu koşulların oluşmasına toplumsal mücadelelerin katkısı olabilir, olacaktır.

Örneğin, 1 Mart'ta Irak savaşına müdahale için önerilen tezkerenin red

edilmesi, savaşa karşı büyük bir mücadele dalgasının başlamış olması, son zamanlarda Ufuk Uras'ın parlamentoya girmesi, Baskın Oran kampanyasının ülke çapında yarattığı etki, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı Hrant Dink'in cenazesinin yığınsallığı emekçi safları olumlu etkileyen gelişmelerdir. Ne var ki hareketin ileri fırlaması için bunlar henüz yeterli kazanımlar değil. Belli ki emekçilerin daha fazla kazanıma ihtiyacı var.

İşte bu noktada emekçi yığınlar günlük küçük kazanımlara değil genel siyasete bakıyorlar. AKP'nin büyük emekçi yığınların desteğini alabilmesinin nedeni de bu.

Sol ise tam da bu noktada hata yapıyor. Baskın Oran kampanyası solun çok çeşitli kanatları tarafından emek politikaları savunmamakla eleştiriliyor. Öncelikle bu doğru değil. Baskın Oran kampanyası emeğin haklarını en iyi biçimde savundu, ancak kampanyanın ana vurgusu emek hakları olmaktan çok ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı çıkış oldu. Kampanya ayrıca bu çıkışı emeğin konumlanması ile de birleştirdi.

Tam da bu nedenlerle Baskın Oran kampanyası ülke çapında bir etki yarattı. Bütün gözler her şeyden çok Baskın Oran kampanyasına döndü. Sol sektörler kampanyayı yalan yanlış iddialarla eleştirirken emekçiler kampanyaya umutla baktılar.

Binlerce gönüllü kampanyanın etrafında örgütlendi. Bu gönüllüler bundan sonra da mücadeleye devam etmekte kararlı. Ve ülke çapında bakılan hareket gene Baskın Oran kampanyası.

Baskın Oran kampanyası başından itibaren Ufuk Uras kampanyası ile birlikte anıldı. İki kampanya emekçiler tarafından bir tek hareket olarak görüldü. Ufuk Uras'ın parlamentoya girmesi ise bu iki kampanyanın ortak başarısı olarak görülmekte. Bütün emekçiler, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, darbeye karşı olan herkes Ufuk Uras'ın parlamentoda, Baskın Oran'a ait sloganı hayata geçirerek ezberi bozmasını beklemekte.

**Baskın Oran kampanyası
ülke çapında bir etki yarattı.
Bütün gözler her şeyden çok
Baskın Oran kampanyasına
döndü. Sol sektörler
kampanyayı yalan yanlış
iddialarla eleştirirken
emekçiler kampanyaya
umutla baktılar.**

Marksizm 2007

● Yeni liberalizme, savaşa küresel direniş ● Filistin'de neler oluyor ve çözüm ne? ● Latin Amerika: Yeni türden bir devrim mi? ● Irak: İşgal, direniş ve çözüm ● Çin yeni süpergüç mü oluyor? ● Kapitalizm ve gıda ● İşçi sınıfı iktidar: Rus devrimi ● Rusya'da devrim neden yıkıldı ● Kemalizm kimin ideolojisi ● Otonomculuk, anarşizm ve sosyalizm ● Marksist gelenekte ulusal sorun ● Kürt sorununa nasıl bir çözüm ● ABD emperyalizmini anlamak ● İşçi iktidar mı, halk iktidar mı? ● Sosyalizm ve milliyetçilik ● Devrim nasıl birşey olacak? ● Cinsiyetçilikten nasıl kurtuluruz? ● Küresel ısınmayı durdur, dünyayı değiştir ● Şeriat, Türkiye ve laiklik

Atölye - Panel - Forum
301 kaldırılınsın! Irkçılar yargılansın!

15 Eylül 2007 (Cumartesi)
11.00 - 18.00

Taksim Hill Oteli
Sıraselviler Caddesi, No: 5, Taksim Meydanı
İstanbul

İlişki için: 0535 - 885 76 15

26-29 Ekim
2007
İstanbul
4 günlük tartışma
toplantıları dizisi

Bush'a dikkat!

İran'a saldırmak istiyor!

Bush Neocon ekibiyle birlikte sürpriz bir ziyaret yaparak Irak'a gitti. Son haftalarda arka arkaya yaptığı açıklamalar Bush'un iyice köşeye sıkıştığını gösteriyor.

Neoconlar yalvaryakar bir durumdadır. Bush, Sky News televizyonuna yaptığı açıklamada, Irak'ta başarısızlığa uğramanın Orta Doğu'da kargaşaya yol açacağını söyledi ve ardından ekledi: "Koalisyondaki tüm ortaklarımıza ihtiyacımız var. Herkesin iç politika kaygıları olduğunu anlıyorum. Ama Irak ve Afganistan'da yapacak daha çok işimiz var."

(http://www.bbc.co.uk/turkish/news/story/2007/08/070831_iraq_bush.shtml)

Özellikle İngiltere'nin Irak işgalinin başında 18 bin askerle yer alırken, dört buçuk yılda asker sayısını 5500'e indirmesi, ABD'yi Ortadoğu'da büyük bir yalnızlığa itiyor. İngiltere son olarak askerlerini Basra'da sokaklardan çekti ve havaalanındaki üslerde tutmaya başladı.

İngiltere'nin çekilen 5500 askerinin çok büyük bir askeri önemi yok. Önemli olan Irak'ta 160 bin askeri bulunan ABD'nin politik olarak yalnızlaşması ve Irak işgalinin başından beri ilan ettiği "Teröre karşı koalisyon" iddiasının tümüyle çökmeye başlaması.

Kuşkusuz savaş karşıtı hareket, Tony Blair'in peşini bırakmadığı ve sistematik bir biçimde Irak işgalini teşhir ettiği için İngiltere Blair başbakanken Irak'tan aşamalı çekilme planını açıklamıştı. Ne ABD'de ne de İngiltere'de Irak işgali meşru. Tersine kamuoyunun büyük çoğunluğu savaşa karşı ve Irak işgalinin hedeflediğinin tam tersi sonuçlar doğurduğunu düşünüyor.

Bu gelişmelere rağmen, yine de Bush'un Irak'tan çekileceğini düşünmek için çok erken. Irak'taki ABD fiyaskosunun neoconları daha az saldırgan yapacağını düşünmek de tümüyle yanlış olur. Neoconlar ABD emperyalizminin yönetici grubu olarak birkaç hedefe birden sahipti ve bu hedeflere ulaşmadan Irak'tan çekilmeyi düşünmelerini beklemek savaş karşıtı hareketin en büyük hatası olur.

Bu hedeflerden birincisi tüm enerjinin kontrolünü ele geçirmek, ikincisi İsrail'in konumunu garanti altına almak ve üçüncüsü İran sorununu çözmektir. Bu üç hedef ise tek bir ana hedefi sağlama alma stratejisinin üzerinde yükseliyor. Bu, ABD'nin 21.yüzyılı "Yeni bir Amerikan yüzyılı" olarak garanti altına alma, küresel hegemonik güç konumunu sarsılmaz bir duruma getirme stratejisi. Bu strateji varlığını sürdürüyor.

Bu ABD'nin Irak'ta işinin bitmediğini ve İran'a yönelik saldırı planlarından da asla vazgeçmediğini gösteriyor. ABD askerleri geçtiğimiz hafta, Irak'ta bir oteli basarak bir grup İranlıyı gözaltına aldı. İranlıların Irak hükümetiyle resmi bir görüşme yapan heyet oldukları açığa çıkmasına rağmen Bush yaptığı açıklamayla gözünün ne kadar dönmüş olduğunu gösterdi. Irak yetkililerine "Irak'ta canice eylemlere karşın İranlıların" baskı altına alınması gerektiğini söyleyen Bush daha büyük bir tehditte bulundu. İran'ın çok büyük bir tehdit olduğunu ve ABD'nin bu tehditle çok yakın bir zamanda yüzleşeceğini söyledi.

Savaş karşıtı hareket Irak işgaline aralıksız bir şekilde karşı çıkmayı sürdürmeli. Aynı zamanda İran'a saldırı olasılığına karşı da uyanık olmalı.

“Özgürlükçü ve eşitlikçi bir

Sivil Anayasa'cı

AKP yeni bir anayasa hazırlıyor. Kimi iddialara göre hazırlanan taslak çok yakında kamuoyuna sunulacak. AKP kendi taslağını "Sivil Anayasa" olarak adlandırıyor.

Solun önemli bir kesimi henüz içeriğini bilmeden AKP Anayasa taslağına karşı tutum alıyor. Solun başlıca argümanı yeni Anayasa önerisinin Anayasa'dan Atatürkçü ideolojiyi tasfiye etme adına aslında cumhuriyetin temel ilkelerini tasfiye edeceği şeklinde. Ne yazık ki bu eleştiri çok büyük ölçüde CHP-MHP ve TSK iddiaları ile çıkıyor.

AKP'nin "Sivil Anayasa"

taslağını görmeden bu konuda konuşmak yersiz. Ama madem ki Anayasa değişiyor, bizim, sosyalistlerin de Anayasa değişikliğinden ne beklediğimizi anlatmamız gerekiyor.

Her şeyden önce yeni Anayasa aceleye getirilmeli. Yeterince tartışılmalı. İkinci olarak sosyalistler mümkün olduğunca basit, kısa bir dizi ilkece anlaşarak bu tartışma süreci boyunca tartışmalara ortak bir biçimde müdahale etmeli.

Türkiye'de ilk kez silahların gölgesi olmadan bir Anayasa hazırlanacak ve sosyalistler bu süreçte çok aktif olarak katılmalıdır.

Bir yandan Anayasa'nın içeriğini belirlemek için çalışmalar yapılmalı, diğer yandan da topluma, emekçilere en temel konularda sol politikalar anlatılmalıdır.

Bütün bunlar için geniş bir koalisyon kurulabilir. Siyasi partilerden, sendikalardan ve odalardan, kitle örgütlerinden, Baskın Oran ve Ufuk Uras seçim kampanyalarından insanların katılacağı, solu temsil etme yeteneğine sahip bir geniş koalisyon oluşturmak mümkün. Bu koalisyon mutlaka parlamentodaki DTP grubunu ve ÖDP milletvekili Ufuk Uras'ı da kapsamalıdır. Koalisyonun önerilerini parlamentoda dile getirecek olanlar bu milletvekilleri olacaktır. Ancak, koalisyon kendisini sadece bir hukuk tartışması, Anayasa hazırlığı ve parlamenter mücadele ile sınırlamamalı, tam tersine sokakta, emekçi yığınlar arasında çalışmalıdır.

Sokak stantları, afişler, yayın bildiri dağıtımı, toplantılar, yürüyüş ve mitinglerle bu kampanya sürdürülmelidir.

Anayasa Kampanyası emekçilerin ve bu ülkenin kimlikleri tanınmayan, ırkçılığa ve milliyetçiliğe maruz kalan azınlıklarının taleplerini dile getirmeli, savunmalıdır.

Birgün gazetesinde Mithat Sancar "güçleri birleştirmekten başka çare kalmıyor. 22 Temmuz seçimleri öncesinde dene-nen "ortak hareket" projesi, çeşitli nedenlerle yeterince başarılı olmuş sayılmasa da, değerli bir tecrübe ve küçümsenmeyecek bir dinamizm yarattı. Anayasa tartışmaları, kaldığımız yerden, ama o zaman geldiğimiz yere sıkış-

madan devam etmek için önemli bir imkân ve fırsat sunuyor. Bunu en iyi şekilde değerlendirmek için, özgürlükçü ve/veya sosyalist, hangi sıfatla tanımlanırsa tanımlansın, sol güçlerin vakit kaybetmeden bir araya gelmeleri ve geniş katılımlı bir "anayasa koalisyonu" oluşturmanın yollarını aramaları gerekiyor.

"Siyasi partilerden sendikalara; meslek örgütleri, dernek ve vakıflardan çeşitli inisiyatiflere ve bireylere "ortak akıl" üretme ve "özgün eylem biçimleri" yaratma imkânı sunacak böyle bir koalisyonun hareket noktası ve ortak paydası, "özgürlükçü ve eşitlikçi anayasa" talebi olarak belirlenebilir.

Böylece, bir yandan, yasağcı, baskıcı ve inkarcı yönelimlere karşı demokrasiye ve çoğunluğa; diğer yandan, neoliberal yapılandırma programlarına karşı, emekçilerin haklarına yönelik duyarlılığın güvencesi olarak algılanacak bir adres yaratılabilir. Bu çerçevede yürütülecek kampanyalar için de, mesela "toplumsal anayasa" gibi bir parola seçilebilir.

"Eğer oluşturulabilirse, bu koalisyonun ilk hedefi, "yeni anayasa"yı aceleye getirecek her türlü girişime karşı çıkmak; dolayısıyla acil talebi de, toplumun tüm kesimlerinin öneri ve itirazlarını dile getirebilecekleri kapsamlı ve özgür bir tartışma ortamının yaratılması olmalıdır."

diyör. Mithat Sancar'ın önerisi dikkate alınmalı ve hızla hayata geçirilmelidir.

<http://www.birgun.net/bolum-73-yazar-151.html>

Militarist olmayan bir anayasa

12 Eylül askeri darbesinin silahlarının gölgesinde hazırlanan ve kabul ettirilen mevcut anayasa tepeden turnağa militaristtir.

Milli Güvenlik Kurulu'nu anayasal bir kurum olarak tanıyan yasalar değiştirilmelidir. MGK lağvedilmelidir.

Genelkurmay, Savunma Bakanlığı'na bağlanmalıdır. Orduyu meclis ve seçilmiş tüm siyasal kurumlar üzerinde tutan tüm maddeler anayasadan çıkarılmalıdır.

Darbecilerin yargılanmasını engelleyen maddeler anayasadan çıkarılmalıdır.

Zorunlu askerlik kaldırılmalıdır. Vicdani red anayasal bir hak olarak tanınmalıdır.

Anayasal vatandaşlık

Yeni bir Anayasa'da en öncelikli talep "anayasal vatandaşlık"tır. Yani, etnik kimliğe dayanmayan, Anayasayı benimseyenlerin vatandaş olduğu bir tanım gerekir.

Bugüne kadarki Anayasalar vatandaşlık tanımını Türklük üzerinden yapmaktadırlar. Türk olmayı üst kimlik olarak savunmaktadırlar ve başka hiç bir halkın kimliğini tanınamakta ve hatta tanınmasını isteyenleri suçlamaktadırlar.

Oysa Türkiye 'de bir çok kimlik yanyana yaşamaktadır. Kendi dilleri, kendi gelenekleri ve kültürleri ile yanyana yaşayan bu halkların eşit ve özgür ortaklığı için vatandaşlık tanımı etnik temelli olmamalıdır.

"Anayasal Vatandaşlık" ilkesi en çok bu ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturan Türkler arasında anlatılmalıdır.

Açık ki böylesi bir talebe MHP ve CHP'den çok ağır bir saldırı gelecektir. Bölücülük bu saldırının en hafif suçlaması olacaktır. Onlara karşı Anayasa'ya ırkçılığı suç sayan maddelerin konması doğrultusunda bir kampanya ile cevap verilmelidir.

İrkçilik yasak olmalı

Yeni Anayasa'da Anayasal Vatandaşlık ilkesinin yanı sıra ırkçılığın insanlık dışı olduğu ve bu nedenle yasak olduğu vurgulanmalıdır.

Anayasa topluma sınırsız özgürlük tanırken ırkçılığı yasaklayarak bu "sınırsızlığın" sınırlarını çizmelidir.

ir anayasa için koalisyon”

da ne istiyoruz

Sınırsız örgütlenme, düşünce ve eylem özgürlüğü

Türkiye de tüm yasal yapı baskı dönemlerinin izlerini taşıyor ve bu nedenle özgürlüklere bütünüyle kapalıdır.

Düşünce özgür değildir. Düşünceyi yasaklayan sayısız anayasal madde ve yasalar var.

Örgütlenme özgürlüğü ise sadece lafta var. Sendika kurmak ve toplu sözleşme yapabilmek sayısız kurala bağlıdır. Dernek kurmak için 40 takla atmak gerekir.

Siyasi parti kurulabilir ama partinin tüm yapısı yasa tarafından tarif edilmiştir. Partiler, dernekler çeşitli devlet kurumlarına düzenli rapor ve hesap vermek zorundadır.

Siyasi partiler belli bir örgütlenme düzeyine ulaşmadan seçimlere katılamaz. Siyasi partiler mutlaka bir genel başkan veya belirli sayıda insandan oluşan bir merkez yönetimi seçmek zorundadır. İl ve ilçe örgütünden başka örgüt yapısı

olamaz.

Bütün bunlar örgütlenme özgürlüğü önündeki sınırlardır. Oysa isteyen istediği örgütü kimseye

haber vermeden, hiçbir devlet kurumuna başvurmadan bulunmadan kurabilmeli ve istediği gibi faaliyet yapabilmelidir.

Her düşünce kendisini özgürce örgütleyebilir.

Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü tamamlayan üçüncü bir özgürlük ise eylem özgürlüğüdür. İsteyen istediği yerde eylem yapamazsa düşünce özgürlüğünün ve örgütlenmenin anlamı kalmaz.

Türkiye’de eylem yapabilmek için sayısız bürokratik engeli aşmak gerekir. Açık havada müzik de çalınan bir etkinlik yapmak ise eylem yapmaktan bile daha zordur!

Yeni anayasa tüm topluma sınırsız düşünce, örgütlenme ve eylem özgürlüğü tanımadır. Bu sınırsız özgürlüklerin istisnası bir ırkı diğer ırklardan üstün tutan ırkçı fikirler ve bu ırkçı fikirlerin örgütlenmesi ve eylemi olmalıdır.

Emeğin haklarını savunan bir anayasa

Toplumun çoğunluğunu emekçiler oluşturuyor. Emekçilerin temel hakkı örgütlenme özgürlüğüdür. Örgütlü işçi sınıfı gerisini mücadele ederek kazanacaktır.

Bu nedenle emekçiler için yeni bir anayasada örgütlenme özgürlüğünün sınırsız olması ve emeğin örgütlenmesinin anayasal güvence altına alınması en önemli taleplerden birisidir.

Emekçiler her türlü hak taleplerinde esas olarak sınırlı örgütlenme ve ardından da sayısız yasa ile sınırlandırılmış eylem hakkından dolayı yenik durumdadır. Greve çıkabilmek işçiler için adeta imkansızdır. Bütün yasal işlemler tamamlansa bile grev Bakanlar Kurulu kararı ile ertelenebilmektedir.

Bu nedenle bütün çalışanlar için grev hakkı anayasal bir hak haline gelmelidir ve hızla yasalarda örgütlenmenin ve grev hakkının önündeki engel olan yasalar temizlenmelidir.

GÖRÜŞ

Anayasa ve yerel seçimlerle işe devam!

Şimdi ne yapacağız? Baskın Oran seçim kampanyasında yer alan herkes, bu soruyu tartışmak için 22-23 Eylül haftasonu bir araya gelecek.

Kendi hesabıma, toplantının seçim değerlendirme kısmının kısa olacağını umuyorum. İki hafta gibi bir sürede aday belirleyip 51 gün gibi bir süre boyunca sürdürülen kampanya, elbette, istediğimiz kampanya olmayacaktı, özellikle demokratik işleyiş açısından zayıf kalacaktı. Çare yoktu.

Önemli olan, aday çıkarmayı, bütün Türkiye'nin umut dolu gözlerini üzerimize çekmeyi ve sıfırdan başlayıp 30.000'den fazla oy almayı becermiş olmamız. (Haftasonu Ankara'da Barış Meclisi'nde konuştuğum Diyarbakır Baro Başkanı Sezgin Tanrıkulu, "Baskın ve Ufuk kampanyalarını ne kadar büyük bir heyecanla izlediğimizi anlattım" dedi).

Bir daha ne kampanyası yaparsak yapalım, bir dahaki seçimlere nasıl girersek girelim, en zor, en beklenmedik, en acele koşullarda olmayacaktır herhalde. Dolayısıyla, yapılan hataları saatlerce tartışmak yerine, şimdi ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı tartışmak daha önemli bence.

Bu tartışmayı önceden kısıtlamak gerek; toplantıda çok yaratıcı somut öneriler çıkacağını umuyorum. Ama şu ana kadar kulağıma gelen iki önerinin genel kabul görme olasılığı yüksek gibime geliyor (başka önerileri dışlamak kaydıyla elbet). Biri, yeni anayasa tartışmalarına müdahale etmek, diğeri yerel seçimler için şimdi den kampanyaya başlamak.

Anayasa meselesine bulaşmamak, Mithat Sancar'ın sözleriyle, "anayasa tartışmalarının kaderini AKP'nin temsil ettiği liberal-muhafazakâr çevre ile ekseninde CHP ve MHP'nin açıkça, ordunun da doğrudan veya dolaylı bir şekilde yer aldığı milliyetçi-otoriter cephe arasındaki çekişmeye terk etmek sonucunu doğuracaktır".

Dahası, AKP'nin isteyeceği anayasanın 1982 anayasasından daha kabul edilebilir olacağından kuşku yok, ama CHP'den bu tarafa doğru solun bazı kesimlerinin, sırf öneri AKP'den geldiği için, "Laiklik elden gidiyor" yaygaralarına yeniden başlayacağına, azınlıklara verilen her hak karşısında "Vatan satılıyor" çığlıkları atacağına emin olabiliriz. Bu tartışmalara müdahil olmamak düşünülemez. Bizim yapacağımız, alternatif bir anayasa üretmek değil, önemli bulduğumuz alan ve konulara müdahale etmek ve bu konuların tabanda, mahallelerde, sokaklarda, kahvelerde tartışılmasını sağlamak olacaktır.

Yerel seçimler ise, Haziran ve Temmuz aylarında yaptığımız kampanyayı devam ettirmek, üstelik bu kez tam istediğimiz gibi yapmak fırsatını veriyor bize. Seçimlere yaklaşık 18 ay var. Bu süre içinde, Baskın Oran kampanyasının seferber ettiği kitleyi yansıtabilecek ve temsil edecek adayları belirlemek, tabandan ve demokratik bir şekilde seçmek mümkün olacak; nerelerde aday olmanın önemli olduğunu, nerelerde kazanmanın mümkün olduğunu saptamak için vakit olacak; seçtiğimiz yerlerde yerel sorunların neler olduğunu saptamak ve gündeme getirmek gerekecek ve, en önemlisi, bunları yaptıktan sonra aylar süren bir kampanyaya atılabileceğiz. İstanbul'da değilse de, daha küçük yerlerde belediye başkanları, İstanbul ve diğer büyük kentlerde de encümen üyeleri seçtirmek, belki toplam bir milyon oy almak, Oran ve Uras kampanyaları kadar ses getirecek, bu yaz ülke çapında yarattığımız havayı genişleterek sürdürmemize olanak verecektir.

Ayrıca anayasa ve yerel seçim kampanyaları, somut hedefler için birlikte çalışmaya devam etmemizi, "Yeni bir sol nasıl olmalıdır, biz ne olacağız?" tartışmasını yanyana, omuz omuza iş yaparken sürdürmemizi sağlayacaktır.

Roni Margulies

Sözde değil gerçek laiklik istiyoruz!

Kemalistlerin kışkırtıcı savunduğu mevcut laiklik anlayışı aslında laik değil. Diyanet İşleri Başkanlığı gibi bir kuruma sahip olan, din görevlilerini bu kurum aracılığıyla merkezi olarak atayan, devlet ve din işlerini birbirinden ayırıyoruz derken Türk-İslam sentezi soslu resmi din yorumunu dayatan bu anlayış iflas etmiştir.

Din dersleri zorunlu değil, seçmeli olmalıdır.

Diyanet kapatılmalıdır.

Ne sünnetlik ne de Alevilik, Türkiye vatandaşlarını tanımlayan resmi bir din ve kimlik olmamalıdır.

Yeni anayasa devleti din ve birey arasında çekilmelidir. Her dini cemaat kendi ibadethanesini kurmak, yaşatmak, kendi din görevlilerini seçmekte özgür olmalıdır. İnançlar üzerindeki baskılar son bulmalı, başta örtünme hakkı olmak üzere inanç özgürlüğünün önü açılmalıdır.

1968, Fransız Komünist Partisi, Türk solu:

Ölü kuşakların geleneği yeniye karşı

Volkan AKYILDIRIM

Yeni sol, birilerini fena kızdırıyor. Türk solunun birbiriyle zıt ve düşman kesimleri aynı koro da buluşuyor: Liberalsiniz, siz örgütsüzlüğü savunuyorsunuz! Antikapitalist kampanyalarda mücadele eden aktivistler "zibidilik" ve "sululuk"la itham ediliyor.

Bu itirazlar yeni sayılmaz. 1968 diye anılan dönemde, dünya devrimi için ayağa kalkan yeni mücadeleciler kuşakta benzer tepkiler almıştı

Mayıs 68, Fransa

Dünya kapitalizmi 1960'ların sonunda derin bir siyasal ve toplumsal krize girdi. Vietnam Savaşı'nın uluslararası etkileri ve savaş karşıtı hareketin doğuşu, tüm dünyada yeni muhalefet akımlarının önünü açtı. Gençler dünyayı değiştirmek için öne çıktı. Hareketin en güçlü olduğu yer Fransa'ydı.

10 Mayıs'ı 11'e bağlayan gece Paris sokaklarında öğrenciler ve çevik kuvvet arasında kanlı çatışmalar yaşandı. Binlerce öğrencinin harekete katılmasını, Fransa'daki bütün okullarda boykot ve işgal dalgası izledi. 13 Mayıs'ta ülkenin en büyük işçi sendikası CGT, 1 günlük grev ve yürüyüş çağrısı yaptı. Greve 10 milyon işçi katıldı, bu mevcut sendikaların üye sayısının üç katı kadar işçinin harekete geçmesi demekti. CGT, Fransız Komünist Partisi'nin (PCF) kontrolündeydi ve tüm yönetici/temsilcileri PCF üyesiydi. PCF ve CGT, 1 günlük grevle işçilerin tepkisini boşaltıp onları yeniden işe döndüreceğini umuyordu. Ancak bir çok fabrikada işçiler CGT'yi dinlemediler ve 'greve devam' dediler.

Süresiz grev kararı fabrikalarda birer birer alınırken PCF'nin yayın organı Humanite, grev hareketini yedinci sayfadan küçük bir haberle aktararak önemsizleştirmeye çalışıyordu. Ancak takvim 20 Mayıs'ı gösterdiğinde Fransa çapında 10 milyondan fazla işçi grevdeydi, bu gerçek bir genel grevdi.

PCF hareketi bastırır, grevi böler

Öğrenci hareketi ve grevci işçiler birleşmeye çalışıyordu. Ancak PCF buna karşıydı. Öğrencileri 'goşist' yani aşırı sol fikirlerle sahip olup harekete zarar vermekle, 'provokatör' olmakla suçluyordu.

Öğrencilerle işçilerin birleşmesi Fransa'da bir devrim demekti. Nitekim Fransa cumhurbaşkanı ve sistemin simgesi olan Charles de Gaule, 29 Mayıs'ta

Almanya'daki Fransız Garnizonu'na sığındı. Top ortadaydı artık: Bir yanda eski düzenin devamından yana olanlar, diğer yanda grev komiteleri kurup yeni bir dünya yaratmak isteyenler.

PCF düzen cephesinde yer aldı ve CGT aracılığıyla grev hareketini adım adım bastırdı.

PCF, stalinist bir parti olarak kendi kontrolü dışında gelişen her harekete kuşkuyla baktı ve hegemonya alanının dışında harekete geçen yeni mücadeleciler kuşağı bir sorun olarak gördü. 1968, dönemin yeni solunun sisteme karşı verdiği mücadeleyle anılırken, PCF bu dönem boyunca hareketi bastırarak ve her türlü yeni sol fikri boğmak için uğraştı.

Gelişmekte olan yeni hareketi, yeni fikirleri, yeni sloganları ve yeni eylem tarzlarını varlığı için

bir tehdit olarak gördü.

PCF sayesinde sadece Fransa değil Avrupa bir devrimin eşliğinden dönerken yeni-liberalizm saldırısını başlatacağı.

Türk solu da PCF'yi izliyor

Bugün yeni harekete ve yeni sola saldıranlar PCF'nin yolunu izliyor. Bizden, eylemlerimizden, sloganlarımızdan, birleştiriciliğimizden nefret ediyorlar.

Türk solu da PCF gibi kendi denetimi dışında bir hareket istemiyor. Kendiliğinden gelişen tüm hareketlere kuşkuyla bakıyor. Alışageldik bürokratik merkezîyetçilik karşısında taban inisiyatifinin açığa çıkmasından hiç hoşlanmıyor. PCF'nin Fransız devrimci öğrenci hareketine olan nefreti, bu hareketin bürokrasiye, hiyerarşiye, emir komuta zincirine hayır deme-

siyle körükleniyordu. Bugün de savaş karşıtı ve antikapitalist hareketimiz bürokrasiye, hiyerarşiye açıkça karşı ve kendi örgütlenmelerini geleneksel örgütlenmelerden farklı kılmaya çalışıyor. Bu onu büyütüyor, geleneksel olansa eriyip gidiyor. İşte bu yüzden kızgınlar.

Türk solu da PCF gibi milliyetçi. "Bağımsızlık", "yurtseverlik" solda hakim değerler. PCF'de 1968 Mayıs'ın da Fransız bayrağının fabrikalara asılması çağrısı yapmıştı. PCF toplantıları Fransız milli marşıyla açılıyordu. Ancak Fransa'daki yeni hareket milliyetçi değil, enternasyonalistti. Paris bulvarlarını işgal eden öğrenciler "Paris, Roma, Berlin, Varşova, Budapeşte, Hep Aynı Kavga!" sloganını yükseltiyorlardı. Hem stalinizme hem de piyasa kapitalizmine karşı çıkan öğrenciler PCF'nin hismine uğradı. Günümüzün antikapitalist hareketi de milliyetçiliği reddediyor, 'evimiz dünya' diyor. İşte bu yüzden milliyetçi Türk solu bize saldırıyor.

Türk solu da PCF gibi Stalin'in geleneğini izlemeye devam ediyor. Bu gelenek kitle mücadelesi yerine azınlığın eylemini, kitlelerin yaratıcı inisiyatifini yerine parti liderliğinin komutlarını, kitlelerin kendi iktidarı yerine partinin iktidarını savunuyor. Yeni sol özünde reformist, yani düzenin devamından yana olan bu fikirler kulak asmıyor ve doğrudan demokrasiyi savunuyor. Parti ya da diğer örgütleri birer araç olarak görüyor. Şefleri, yanılmaz merkez komiteleri, her türlü ayrıcalığı reddediyor. İşte bu yüzden gerçek direniş örgütleri kuran bizler örgütsüzlüğü savunmakla suçlanıyoruz.

Dün olduğu gibi bugün de iki gelenek karşı karşıya: Yukarıdan değişimi isteyenlerle aşağıdan değişimi savunanlar.

PCF, 1968 yılında Fransa'da hakim sol gücü. O dönem stalinizm SSCB ve Doğu Bloku'ndaki iktidarının yansısı KP'ler aracılığıyla hegemonik sol akımdı. Ancak artık değil. Bizlere küfür ve iftirayla saldıranlar bugün küçük ve etkisiz bir azınlık.

Ancak soru hala ortada. Bir daha ki büyük toplumsal ve siyasal krize 'ölü kuşakların' eski fikirleri mi yön verecek, yeni ve devrimci fikirler mi? Biz ikincisinden yanayız. Bu yüzden savaşa ve yeni-liberalizme karşı direnen kampanyalar inşa ederken, bir yandan da devrimci partinin inşasını savunuyoruz. Stalinist PCF'nin yolunu değil, 1968'de ayaklananların geleneğini takip ediyoruz.

"Acayıptı. Mayıs böyleydi, sürekli havalarda yaşamak gibi. Yaşam güzeldi, havalarda tatlıydı, erkekler yakışıklı, kızlar harikaydı. Yaptığımız her şey hemen tarihe maloluyordu. Bütün hiyerarşiler aniden yok olmuştu. Öğrenci hareketi doğrudan de Gaule'u tehdit ediyordu. Sorbonne'u ele geçirir, geçirmez, hareketin bunun ötesine yayılmasında, işçiler bağlantılar kurulmasında ısrar etmiştik. Hedef de Gaule'ü tepe taklak etmekte."

Henri Weber, dönemin öğrenci temsilcisi

MEDYAMANYAK

Burak COP

Köşe oligarşisi

Türk tipi köşe yazarlığı dünyanın başka hangi ülkesinde var bilmiyorum, ama en azından Batı ülkelerinde olmadığını söyleyebilirim. Belki kimi Afrika ve Asya ülkelerinin medyalarında da bizdeki gibi köşe yazarları mevcuttur ama, oralar pek de örnek alınacak yerler değil.

Türkiye'de gazeteler henüz kapitalist işletmelere dönüşmeden önce, yani patron-gazetecilerin sahipliğinde çıkıp farklı alanlardan başka şirketlerle aynı holdinlerin bünyesinde yer almadıkları devirlerde, bugünkü köşe yazarlarına hiç de denk düşmeyen fıkra yazarları mevcuttu. Fıkra yazmak ciddi bir işti, edebi düzyazı (nesir) türlerinden biriydi. Türk basınının efsanevi fıkra yazarları deyince akıllara mesela Hüseyin Cahit Yalçın, Falih Rıfkı Atay, Ahmet Emin Yalman gibi üstadlar gelir. Günümüzde o geleneği sürdüren kim var diye düşününce aklıma bir tek Çetin Altan geliyor. Aslında İlhan Selçuk da var, ama onun yazdıkları pek berbat şeyler maalesef.

Zaman değişiyor tabii, "aah, nerde o eski domatesler" muhabbeti yapmanın yeri burası olmasa gerek. Öte yandan, bugünün köşe yazarı milletine kafayı takmamakta da çok zorlanıyorum. Neden mi?

Her şeyden önce Türkiye'de aslında çok fazla köşe yazarı olduğunu söylemek isterim, ama bu nicelik bolluğunun bir nitelik patlamasını beraberinde getirmediği de aşikâr. Üstelik sürekli aynı insanlar "köşe yazıyor" yıllardır ve yıllardır. Akımlar almıyor, her yıl yalnızca iletişim fakültelerinden mezun olan kaç bin genç var... Yazmaya eğilimi olanlar elbette iletişimcilerden de ibaret değil. Ama istifa etmiyorlar diye başarısız politikacılara Avrupa'ı Avrupa'ı kızan köşe yazarları da emeklilik nedir bilmiyor. Bu ne görev aşkı! Aralarında haftada 6 gün yazan var, yürüyen ansiklopedi olsan can dayanmaz.

Bu köşe yazarlarımızın büyük çoğunluğu Müesses Nizam'ın ideolojik hegemonyası altındadır ayrıca (ulusalcılık, milliyetçilik, vs.). Aralarındaki az sayıda liberal/demokrat da aslında düzen yanlısıdır ama yine de çoğunluk tarafından "satılmış, liboş, vs." olarak görülmemekten kurtulamaz. Düzen karşıtı, sosyalist köşe yazarıysa ara ki bulasın... Sorarım size, bir Robert Fisk'in muadili var mıdır Türk medyasında? Michael Moore'un muadili televizyoncu da yoktur mesela.

İyi yazmak Türkiye'de köşe yazarı olmak için yetmez, ama kötü yazıp da saltanat kayığına binmek olasıdır. Kimi zaman "birinin birşeyi" olurlar, kimi zaman da aşk-meşk, börtü-böcek yazarlar. Hiçbir kalifikasyonu olmayanlar her konunun uzmanıdır. Öngöremedikleri seçim sonuçlarını beğenmeyince halka "bidon kafalı" derler. Özeleştirir mi, o da ne?

Yerim tükendiği için burada kesiyorum, sonra belki devam ederiz...

Barışarock'ın ardından

Tuna Öztürk

Karşı festival Barışarock 5. yılında da onbinlerce insanı, onlarca politik kampanyayı, müzisyeni, sanatçıyı biraraya getirdi. Bu sene en çok ilgi gören alan konserler kadar atölyeler ve söyleşiler oldu. Atölyelerdeki başarının temeli Barışarock gönüllülerinin özverisine ve yıl boyunca düzenli örgütlenmelerine dayanıyor. Söyleşilerin içeriği ise toplumun her kesiminden insanı kapsayan, kampanyaların gündemini ve çağrılarını yansıtabilen bir düzeydeydi.

Gençler için bir çekim merkezi

Yıllardır gösterdiği büyümeyle Barışarock gençler için adeta bir çekim merkezi.

Politik bir eyleme ilk kez Barışarock'ta katılan, ilk deneyimlerini Barışarock'ta yaşayan binlerce genç Barışarock sayesinde antikapitalist hareket içinde kendisine yer buluyor.

Bu insanlar örgütlenme konusunda çekinceleri olan insanlar.

Bir örgüt bünyesinde bulunmaktan ziyade "serbest" olarak hareketin içinde yer alan insanlar. Örgütsüzler; ama her savaş karşıtı, küresel ısınma karşıtı eyleme katılıyorlar.

Ayrıca Hrant'ın cenazesinde birlikte yürüttüğümüz, birlikte Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarını ör-

gütlediğimiz genç insanlar bunlar.

Barışarock'ı örgütleyenlerin yarısı da bu gençlerden oluşuyor. Örgüt üyesi olmamayı apolitik olmakla eş tutan "solcu"lar Barışarock alanlarına giremedikleri gibi üstüne üstlük Barışarock'a çamur

atmaya çalışıyorlar.

Halbuki asıl mesele o insanları kazanmak, onları da hareketin içine katabilmek.

İşte o zaman gerçek bir sol, gerçek bir hareket inşa edilebilir. Bunları düşünemeyen bir sol, bitmiş bir soldur.

Barışarock kendi içinde de tartışıyor

Baskıların olmadığı, özgür bir dünyayı talep edenlerin bulunduğu Barışarock alanı kendi içinde de bir demokrasiye sahip.

Barışarock binlerce

insanın katıldığı bir festival. Bir sene boyunca her hafta toplanarak örgütlenen Barışarock toplumda egemen olan fikirlerle bir sene boyunca tartışıyor, öğreniyor, öğretiyor. Bir sene boyunca bize doğduğumuz andan itibaren öğretilen milliyetçilikle, cinsiyetçilikle, militarizmle hesaplaşıyoruz. Beraber savaş karşıtı eylemlere, küresel ısınma eylemlerine, eşcinsel onur yürüyüşlerine gidiyoruz, ırkçı cinayetleri protesto ediyoruz. Beraber sadece bir müzik festivali örgütlemiyoruz, aynı zamanda hareket içinde beraber davranıyoruz, hareketi birlikte inşa ediyoruz.

Savaşa, ırkçılığa, milliyetçiliğe, küresel ısınmaya, cinsiyetçiliğe karşı olan Barışarock kendi içinde de bunların tartışmasını yaparak var oluyor. Çünkü iyi beslendiği yer de burası.

Antikapitalist hareketin parçası

Geçtiğimiz sene Lübnan'a asker gönderme tezkeresini savaş karşıtlığıyla gayet iyi bağlayabilmişti Barışarock.

Bu sene susuzluk, Hrant Dink cinayeti gibi somut örnekleri festivalin "derdi"ni oluşturan küresel ısınma ve ırkçılığa bağlamakta çok başarılı olamasa da Barışarock antikapitalist hareketin büyük bir halkasıdır ve hareket varlığını sürdürdükçe Barışarock da var olacaktır.

Uras ve Oran da Barışarock'taydı

Küresel BAK'ın tarafından düzenlenen, aralarında Ufuk Uras ile Baskın Oran'ın da olduğu konuşmacıların "Küresel Barış Küresel Adalet" söyleşisi yaklaşık bin kadar katılımcıyla gerçekleşti.

KEG'in "Küresel ısınma ve su sorunu" ve "Yeni bir hareket, yeni bir sol" forumlarında katılımcılar Kerem Kabadayı, Avi Haligua ve Şenol Karakaş gibi aktivistleri dinleme ve tartışma fırsatı yakaladılar. KEG forumlarına 400 kişi katıldı.

DurDe forumunda ise konuşmacılar Baskın Oran ile Roni Margulies idi. 250 kişi bu forumu ilgiyle izledi ve iyi bir tartışma yaşandı.

Liseli SaKa forumunda konuşmacılar Kerem Kabadayı ve SaKa aktivistleriydi.

Gerek söyleşi konularının güncelliği, gerekse konuşmacıların çok iyi olması Barışarock söyleşilerini bu senenin en iyi etkinliklerinden birisi yapmaya yetti.

Bu festival yola devam edecek!

Bu yıl Barışarock eleştiri oklarını üzerine çekti.

Medya, feministlerin Yolgezer grubunun Refika adlı parçasına dönük eleştirilerini öne çıkardı. Başından itibaren Barışarock'ta yer alan, Küresel BAK ve KEG kampanyalarını destekleyen Yolgezer'in sahne alınmaması, alırsa da bu şarkıyı söylememesi talep edildi.

Barışarock'ı apolitik ve liberal bulan bütün sol gruplar festivalimiz- deydi!

Liberal bir festivali kızıştırmaya çalışan sektörler Barışarock alanında barışarock İnişiyatifi'ne hakaret etti.

Bulutsuzluk Özlemi, darbeci mitinglere katıldığı için konser sırasında protesto edildi. Yine Barışarock İnişiyatifi düşman ilan edildi. Oysa demokratik bir protestoyu hiçbir şekilde engelleme tutumu olmadığı halde.

Bir de günlerce internet sitelerini meşgul eden

tacizci tiyatrocunun vakası var. Barışarock Tiyatro sahnesi tiyatrocular ile eşcinsel ve feminist aktivistler arasında çıkan gerilim sonucu kapatıldı. "Tiyatrocular" Barışarock İnişiyatifi'ne tehditler savururken, feminist ve eşcinsel aktivistler tarafından cinsiyetçilikle suçlandı.

Onbinlerce gencin katıldığı karşı festival bir kaç yüz kişinin kendi özel gündemlerine kurban edilemez. Barışarock İnişiyatifi olaylara soğukkanlılıkla yaklaştı ve tüm iddiaların aksine demokratik bir tutum aldı. Tüm ifitiralara, tehditlere ve haksız eleştirilere karşı yoluma devam edecek.

Onbinlerce gençle tartışıp, onları değiştirmek ve kazanmak yerine gerilim yaratmak çözüm değildir. Barışarock'u karalama kampanyasına neden olan bir kaç yüz kişi bunu yapmadı, üç gün sadece "tartıştı."

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr
ziyaret ediniz

● Kyoto imzalarsın

● Nükleer santral istemiyoruz

8 Aralık'ta Ankara'da!

8AA

8 Aralık Ankara

Küresel eyleme

Küresel Eylem Grubu, KEG, İstanbul'da yapılan son toplantısında bir dizi çok önemli eğilim belirledi. 8 Aralık'ta Ankara'da yapılacak olan ve 8AA olarak tanıtılmaya başlanan mitingin çok etkili ve büyük olması için bugünden Türkiye çapında bir girişim başlatılıyor.

Ekim ayında kadar sürececek çalışmalar birkaç ana başlık etrafında yürütülecek. Birincisi basın üzerinde etki kurmak için bir çalışma grubu kuruldu. Bu çalışma grubu sık sık hükümetin açıklamalarını teşhir edecek. Özellikle küresel ısınmaya karşı önerilen nükleer enerji yollarını açığa çıkartacak. Mevcut duyarlılığa basın aracılığıyla 8 Aralık Ankara mitingine katılma dönüştürmek için yoğun bir duyuru yapacak.

Küresel ısınmaya karşı çıkmayan kimse kalmadı. Şimdi, küresel ısınmaya karşı çıkmakla yetinmeyip, bu belayı önce yavaşlatmak ve durdurmak için kazanmayı hedefleyen büyük bir mücadele dalgası başlatmak çok önemli.

8AA bu yüzden hükümete adım attırarak zorunda olan bir kampanya olarak örülmeye çalışılacak. Bir yandan da nükleer santral kurmayı hedeflediği artık yice açığa çıkan AKP hükümetini uyarmak ve bu eğilimden

vaz geçmesini sağlamak kampanyanın en önemli hedeflerinden birisi olacak. İlkokullarda, liselerde ve üniversitelerde çok sayıda toplantı yapmak, paneller, forumlar, şenlikler örgütleyerek, tüm şehirlerde tüm kurumları kazanarak büyük bir miting yapmak da KEG'in öncelikli hedefi.

Yüzlerce kurumla hızla görüşüp Türkiye'de bugüne kadar kurulan en geniş platformu kurarak iklim değişikimine karşı "Başka bir enerji mümkün!" sloganıyla on binlerce aktivistin Ankara meydanlarında buluşması sağlanacak.

İstanbul'da, İzmir'de ve Ankara'da KEG toplantıları iş bölümlerinin yapıldığı aktivizm toplantıları olarak düzenlenmeye başladı. 8 Aralık gününe kadar her gün sokakta etkinlikler örgütlenecek. Tüm şehirlerde, tüm yerel kampanyalar için 8 Aralık bir platform haline gelecek.

Bu yaz Ankara'da yaşanan su sorunu ve aşırı sıcaklar, küresel ısınmanın ertelenebilecek bir yanı olmadığını gösterdi. 8 Aralık bu sorunu ertelemeye tahammülleri olmayanların, bu sorunu çözmek için tek gücün somut taleplere sahip bir kitle hareketi olduğunu düşünenlerin kazanmak için örgütlenen eylemi olacak.

Foto: Ali Öz

Başka bir enerji mümkün!
Güneş, rüzgar bize yeter!

Gıdada zamma karşysan 8AA!

İklim değişikliği sonucu gerçekleşen kuraklık tarımsal üretime darbe vurdu. Buğday'da yüzde 20, karpuzda yüzde 24, domatestinde yüzde 25 ve ayçiçeğinde yüzde 17'lik kayıp olduğu belirtiliyor. Üretici ile tüketici fiyatları arasındaki fiyat farkı, yaş sebze ve meyvede yüzde 240, kurutulmuş ürünlerde ise yüzde 266'ya çıkıyor. Kuraklık sonucu ürün kaybı bahane edilerek fiyatlar daha da artırılabilir.

Kirli enerjiye karşı 8AA!

AKP hükümeti enerji politikalarını açıkladı. 60. hükümet milyonlarca insanın yaşamını hiçe sayarak çokuluslu şirketlerin kârları için kirli enerjiyi seçti.

● Yeni Termik Santraller kuracaklar. Yatağan'daki termik santral orada yaşayanları ölüme sürükledi. Santralden saçılan kükürtdioksit neredeyse çevredeki bitki örtüsü yok olurken, kanser ve solunum yollarına bağlı hastalıklar sonucu ölüm oranı hızla arttı.

● Nükleer santralleri inşa etmeye başlanacak. Pahalı, verimsiz ve ölümcül nükleer enerji seçeneği dayatılıyor.

● Enerjide özelleştirmeye devam.

Çöp Sepeti

Ersin TEK

Google, internet kullanan milyonların ilk sayfası olduğu için Google'ın sağladığı pek çok veri, hem güvenilir kabul ediliyor hem de gerçekten öyle. Google'ın sağladığı Zeitgeist hizmeti de bu güvenilir sayılan hizmetlerden. Ay ay, yıl yıl, en çok aranan kelimeleri sıralıyor. Ülke bazında da bakma şansınız var.

Geçen gün işte bu zeitgeist listelerine bakarken, Irak'ta MyPay aramasının fazla olduğunu gördüm. Bundan başka, Irak'lı sanatçılar falan vardı listede. Bir kelime daha vardı: Irak. Iraklılar, Irak'ı arıyordu internette. Belki de çoğu için cehennem demek olan işgal altındaki Irak unutuluyor mu, ona bakmak istiyorlardı. Ama benim taktığım bundan çok MyPay oldu.

İngilizce MyPay. Benim ödemem demek. Ne alaka ki? Bir alışveriş ödeme sistemi falan olsa bilirdim herhalde. Nedense çok fazla ilgilenmeden geçtim.

Bir kaç gün sonra bu listelere yeniden bakarken, Afganistan'da da aynı MyPay'ın olduğunu farkedince anladım. MyPay'ı ben de aradım Google'da. Evet, MyPay Amerikan ordusunun esas olarak deniz aşırı seferleri için faaliyet gösteren ödeme sistemi idi.

Hani internet çağındayız, iletişim devrimi, binyılın buluşu falan filan. Irak'ta, Afganistan'da binlerce asker var ama o ülkede yaşayan milyonlardan onlarca kat daha fazla teknoloji kullanabiliyorlar. Halkı özgürleştirmeye giden Amerikan askerlerinin ateş arasındaki esas derdi de "ödemeleri".

Amerikan ordusunun binlerce kilometre ötede kitle katliamlarına imza attığı ülkelere teknoloji götürmüş, işgale devam etmek için gerekli olan kadarını!